

PUHE KOKONAISTURVALLISUUDEN TEKIJÄT -SEMINAARIN ILTAJUHLASSA

Hyvät ystävät, kollegat, kumppanit ja kokonaisturvallisuuden sankarit – tervetuloa vielä kerran minunkin puolestani Suomen Samoalle Rautavaaralle: paikkaan, jossa sudet ulvovat saloilla ja jossa kännykkäverkot ovat paikoin niin heikot, että ne pitävät jo itsessään sisällään yhdenlaisen varautumisharjoituksen.

Mutta juuri siksi me olemme täällä: *kokonaisturvallisuus* ei nimittäin synny pelkästään datakaapeleista, droneista tai valvontakameroista, saati pelkistä exceleistä ja suunnitelmista. Se syntyy siitä, että me ihmiset tunnemme toisemme, vaihdamme ajatuksia, keskustelemme ja ratkomme ongelmia yhdessä.

Kun katsoo tätä joukkoa, näkee koko Suomen pienoiskoossa. Täällä on sotilaita ja maanviljelijöitä, tutkijoita ja taiteilijoita, uusiutuvan energian pioneereja ja pelastusjohtajia. Jopa meitä kunnanjohtajia, joiden erityispiirteisiin yleensä kuuluu, että emme tiedä yhtikäs mistään asiasta mitään täydellisesti, mutta tiedämme aina kaikesta jotakin. Kaikilla meillä on kuitenkin yksi yhteinen tehtävä: pitää tämä maa pystyssä – ei pelkästään aseina, vaan ennakkoinnilla, varautumisella sekä kylmän viileällä asenteella.

Rautavaaralla me kutsumme tätä *resilienssiksi savolaisittain elikkäs SITKOKSI*. Se tarkoittaa, että kun myrsky tulee, me tarkistamme ensin, että kahvia ja tupakkia riittää, jonka jälkeen sitten mietimme, mitä voimme yhdessä tehdä. Ja se tekeminen viedäänkin sitten päättyyn saakka.

Hyvät ystävät, kokonaisturvallisuus ei saa koskaan olla varautumista loppuun, vaan uuteen alkuun. Mikä tahansa kriisi onkin, me varaudumme myös siihen, että elämä jatkuu sen jälkeenkin.

Meidän pitää varmistaa, että huoltovarmuus ei tarkoita vain valmiusvarastoja ja varavoimakoneita, vaan myös *osaamisen ja yhteisöllisyyden* varmuutta.

Että kriisin hetkellä joku osaa korjata vesiputken, joku hoitaa lapsen ja joku – ehkä minä – osaa keittää sen kahvin tai valmistaa hernerokan vaikkapa tulilla, jos sähköä ei ole. Äärimmäisen tärkeää on myös se, että kriisinkin keskellä pellot viheriövät ja karja kulkee laitumilla. Ruuantuotanto ei lopu, oli tilanne mikä hyvänsä.

Resilienssi eli se SITKO syntyy siitä, että kaikki tekemisemme mietitään kestävyiden näkökulmasta. Se on meidän velvollisuutemme ja meidän voimamme, joka tekee koko Suomesta kokoaan suuremman. Se tekee meistä yhteisön, joka kestää. Lopuksi haluan muistuttaa, mistä *henkinen kriisinkestävyys* alkaa.

Ei valmiussuunnitelmasta, ei hallintorakenteesta – vaan siitä, että joku kuuntelee, joku välittää, ja joku sanoo: “Hei, me selvitään tästä. Yhdessä”
Siksi olen erityisen ylpeä, että täällä on puhuttu tänään myös taiteesta, kulttuurista ja osallisuudesta. Niistä voimista, jotka tekevät ihmisestä kokonaisen ja yhteiskunnasta kestävän

Kun siis huomenna lähdette kotiin, muistakaa tämä:

Kokonaisturvallisuus ei ole vain viranomaisten asia – se on *meidän jokaisen arkea*. Ja kun se on osa arkeamme, emme pelkästään selviä kriiseistä, vaan osaamme suorastaan tanssia niiden läpi kohden uutta ja parempaa alkua.

Kiitos ja kokonaisturvallista iltaa meille kaikille!

Mikko Kärnä, Rautavaaran kunnanjohtaja